

der naturligvis navnlig Bruttoindtægten, men ogsaa for Nettoindtægten har der været en smuk Stigning. I Finansaaret 1896—97 udgjorde Bruttoindtægten af Statsskovene 1,050,000 Kr. — jeg holder mig til runde Tal —, men i Aarenes Løb har der været en jævn og gradvis Stigning, saa at Indtægten for Finansaaret 1908—09 naaede op til 2,534,000 Kr., altsaa en Stigning af noget over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Denne Stigning har været ret jævn, ja, et enkelt Aar har den været særlig stærk paa Grund af Julestormen, men ellers maa den siges at være foregaaet ret jævnt over hele Linien. Nettooverskuddet udgjorde i Finansaaret 1896—97: 165,000 Kr., medens det i de tre sidste Aar har udgjort omkring 400,000 Kr., i Aar akkurat dette Beløb. De Herrer ville altsaa se, at Nettoindtægten har været jævnt stigende. Naar den ikke har været i saa stærk Stigning som Bruttoindtægten, ligger det i, at forskellige Udgifter ere stegne i ret høj Grad. Saaledes udgjorde Lønningerne i 1896—97: 138,000 Kr., medens de for det sidste Finansaar udgjorde 213,000 Kr. Skatterne udgjorde i 1896—97: 51,836 Kr., i sidste Finansaar 73,669 Kr. Og med Hensyn til Bygningsudgifterne er Forholdet ikke bedre. De udgjorde i Finansaaret 1896—97: 54,000 Kr., men i afvigte Finansaar 122,000 Kr. Jeg anfører disse Tal for at vise, at der trods alt, hvad der er sagt om Statsskovene, har været en stadig Stigning i Indtægten i de sidste 10—12 Aar.

Det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) fremdrog Spørgsmaalet om Skovarbejdernes Løn, et Spørgsmaal, vi jævnlig have drøftet her i Tinget i de senere Aar. Det Standpunkt, det ærede Medlem indtager, anbefales af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen). Jeg har den Opfattelse, at den Dagløn, det ærede Medlem fra Fredensborg nævnede, at der blev ydet i hans Valgkreds: 1 Kr. 72 Øre om Vinteren, er alt for ringe. Jeg tror ogsaa, det vil være let her i dette høje Ting at gennemføre en Ordning, hvorved disse Arbejdere, hvad de jo maa kunne, i alt væsentligt jævnstilles med f. Eks. Kolonnearbejderne ved Statsbanerne. Jeg kan ikke indse, at det for denne Etats Vedkommende skulde være nødvendigt saa stærkt, som man hidtil har gjort, at staa paa det Standpunkt, at Skovriderne skulde fastsætte Lønnen i Overensstemmelse med Arbejdspriserne i de paagældende Egne, naar man dog for Statsbanernes Vedkom-

mende er gaaet en anden Vej og har kunnet fastsætte en Dagløn, der væsentlig var ens for hele Landet. Jeg skal undersøge dette Forhold, og jeg tror, at der kan være god Grund til at søge at faa de omtalte Folks Dagløn forbedret, da det forekommer mig, at hvis det ærede Medlem fra Fredensborg har Ret i de Opgivelser, han fremkom med i Aftes, er den omtalte Dagløn for lille.

Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) og det ærede Medlem fra Bogense (Aadal) fremkom med forskellige Anker over den Langsomhed, hvormed Tiendeafløsningen er foregaaet. Jeg har selv som Folketingsmand modtaget forskellige Henvendelser i denne Retning. Jeg har ogsaa gjort den Erfaring, at der ude i Befolkningen er stærk Misfornøjelse med, at dette Arbejde trækker i Langdrag. Jeg tror imidlertid efter de Oplysninger, jeg har kunnet skaffe i den korte Tid, jeg har haft med dette Spørgsmaal at gøre, at det ikke har været muligt at fremme Sagen hurtigere. Jeg har forespurgt, om det vilde fremme Arbejdet, at der blev ansat flere Folk i Tiende-kontoret, men jeg tror, at dette ikke ønskes. Man mener, at dette i Øjeblikket overhovedet ikke vilde kunne fremme Sagens Gang. Jeg nærer det Haab, at hvis der kunde gøres noget til at fremme denne Sag, faa lidt mere Gænge i Arbejdet, vil det neppe møde Modstand hos den højtærede Finansminister, thi en saadan Bevilling kunde ikke blive af særlig stort Omfang, og den Merudgift, der blev i Øjeblikket, kunde indvindes senere, ved at Arbejdet gik hurtigere frem. Jeg skal prøve paa om muligt at finde Midler til Sagens hurtigere Fremme, men jeg har rigtignok mine Tvivl i saa Henseende efter de modtagne Oplysninger.

Det ærede Medlem fra Næstved omtalte endvidere Ukrudtsspørgsmaalet. Jeg skal herom sige, at for Statsbanernes Vedkommende er der efter Forhandlinger mellem Landbrugs- og Trafikministeriet truffet en Overenskomst, hvorved man er naaet til et Resultat. Statsbanerne dele Arbejdet i to Dele, saaledes at Statsbanerne selv fjerne Ukrudtet fra en Del af deres Territorium, medens de gennem Landboforeningerne tilbyde private Græsset paa Skraaningerne mod at holde dem fri for Ukrudt. Jeg haaber, at denne Ordning er tilfredsstillende, saa at dette Spørgsmaal nu for Statsbanerne maa betragtes som ude af Verden.

Efter modtagne Oplysninger fra de paagældende Organisationer vilde de ikke